

Valby d. 26. juli 2012

Svar på spørgsmål 442 UUI alm. del om familiesammenføring efter EU-reglerne

Martin Henriksen (DF) har 23. juli 2012 spurgt Morten Bødskov, om han vil oplyse, hvor mange familiesammenføringssager der bliver afgjort efter EU-reglerne, og om ministeren agter at bremse stigningen. Jeg er sikker på, at Martin Henriksen nok skal få et godt og fyldestgørende svar fra Morten Bødskov. Men da besvarelsen af spørgsmål stillet i UUI alm. del ofte tager lang tid, og da jeg er enig med Martin Henriksen i, at emnet er vigtigt og interessant, vil jeg hermed som en service give Martin Henriksen den information, han efterspørger. Antallet af familiesammenføringer efter EU-reglerne har de senere år udviklet sig som angivet i nedenstående tabel.

År	Familiemedlemmer til danske statsborgere	Familiemedlemmer til borgere fra andre EU-lande	I alt
2004	46	924	970
2005	46	1.642	1.688
2006	60	1.941	2.001
2007	105	2.980	3.085
2008	155	4.773	4.928
2009	467	3.824	4.291
2010	286	3.492	3.778
2011	252	3.537	3.789

Tallene i tabellen stammer fra Justitsministeriets (tidligere Integrationsministeriets) årlige statistiske publikationer ”tal på udlændingeområdet”, som kan findes på internetportalen Nyidanmark. Som det fremgår af tabellen, steg antallet af familiesammenføringer efter EU-reglerne frem til 2008, hvorimod det siden har været svagt faldende. Hvis jeg skal pege på sandsynlige forklaringer, vil jeg især nævne, at overgangsordningen for østlandene er hørt op, hvorfor der frem til 2008 skete en kraftig stigning i indvandringen til Danmark fra lande i Østeuropa. Og jo flere borgere fra andre EU-lande, der flytter til Danmark for at arbejde eller uddanne sig, jo flere ægtefæller og børn er der selvfølgelig også, som de tager med hertil.

Faldet siden 2008 kan være forårsaget af den økonomiske krise, som nok alt andet lige har gjort det vanskeligere for borgere fra de andre EU-lande at finde arbejde i Danmark, men det kræver nok en nærmere analyse at afklare, hvad der præcis ligger bag det fald.

Som det fremgår af tabellen, var cirka 7% af dem, der blev familiesammenført til Danmark efter EU-reglerne i 2010 og 2011, familiemedlemmer til en dansk statsborger, der vendte tilbage til Danmark efter at have boet i et andet EU-land. Antallet af familiesammenføringer til danske stats-

borgere efter EU-reglerne toppede i 2009 og er siden faldet kraftigt. Her er årsagen formentlig, at man i efteråret 2008 ændrede tolkningen af, under hvilke omstændigheder en dansk statsborger har ret til at tage sin familie med sig tilbage til Danmark efter EU-reglerne. Og det gav meget naturligt anledning til et boom i antallet af tilladelser i 2009, idet dansk-udenlandske par, som siden 2004 havde været forhindret i at flytte til Danmark, nu fik muligheden, hvilket nogle af dem så valgte at benytte sig af i løbet af det følgende års tid.

Historien om denne ændrede tolkning af reglerne er meget interessant og fortjener at blive langt mere kendt, end den er i dag. Historien startede sådan set allerede i 2002, da Folketinget indførte en lang række nye restriktioner på danske statsborgeres mulighed for at bo i deres eget land med en udenlandsk ægtefælle i form af bla. en 24-års aldersgrænse, et tilknytningskrav også for danske statsborgere og en bankgaranti på 50.000 kroner.

Juristerne i det daværende Integrationsministerium vidste selvfølgelig godt, at man dermed stillede stationære danske statsborgere langt ringere end de unionsborgere, der har krydset en landegrænse i EU. Og at det kunne føre til, at danske statsborgere valgte at flytte til andre EU-lande med det hovedformål senere at kunne flytte tilbage til Danmark og opnå familiesammenføring efter EU-reglerne. Allerede i 1992 havde EU-domstolen nemlig i Singh-sagen slået fast, at en unionsborger, der har udnyttet retten til fri bevægelighed i et andet EU-land end sit eget, også skal have lov til at tage sin familie med sig, hvis den pågældende flytter hjem igen. Idet borgerne måske ellers ville undlade at benytte sig af retten til fri bevægelighed i det hele taget.

Dette vidste man således godt, da man indførte de nye danske regler for familiesammenføring i 2002. Men juristerne i det daværende Integrationsministerium mente, at de kunne løse "problemet" ved at påstå, at det var misbrug af reglerne om fri bevægelighed, hvis en dansk statsborger i hovedsagen var flyttet til et andet EU-land for at opnå mulighed for at bo sammen med sin ægtefælle.

I 2003 afsagde EU-domstolen imidlertid en kendelse i sagen Akrich, hvor domstolen slog fast, at det var uden betydning for de vandrende unionsborgeres rettigheder, hvad formålet med deres flytning til et andet EU-land havde været. Det gav anledning til en del panik i det daværende Integrationsministerium og førte til, at behandlingen af ansøgninger om udstedelse af opholdskort efter EU-reglerne til en hjemvendende dansk statsborger blev flyttet fra Statsforvaltningerne, hvor den indtil da havde ligget, og over til Udlændingestyrelsen. Hvorefter al sagsbehandling blev helt indstillet i en periode, medens juristerne i Integrationsministeriet tænkte over, hvad de nu kunne gøre for at forhindre danske statsborgere i at vende tilbage til deres eget land med deres ægtefæller.

Og i december 2004 var juristerne klar med den nye smarte "løsning". Denne "løsning" bestod i, at de påstod, at der kunne herske tvivl om, hvorvidt principperne i Singh-dommen kun omfattede unionsborgere, der havde udnyttet retten til fri bevægelighed som arbejdstagere, eller om de også omfattede dem, der havde udnyttet retten til fri bevægelighed som studerende eller selvforsørgende. Og når der kunne herske tvivl, kunne man jo lige så godt vælge at tolke dommen, som man politisk foretrak at gøre det, udtalte daværende integrationsminister Rikke Hvilshøj i december 2004.

Og det gjorde man så med det resultat, at bla. de mange danske statsborgere, der bor i det sydlige Sverige og hver dag pendler til arbejde i Danmark, var forhindret i at flytte tilbage til Danmark, hvis de var gift med en udlænding. Men i sommeren og efteråret 2008 blev det politiske pres på den daværende danske regering for stort bla. som følge af den megen opmærksomhed, der var kommet på området pga. en artikelserie i Berlingske Tidende, hvor det blev dokumenteret, at Udlændingesty-

relsen systematisk vildledte danske statsborgere om muligheden for familiesammenføring efter EU-reglerne.

Samtidig afsagde EU-domstolen kendelse i endnu en sag om familiesammenføring efter EU-reglerne, nemlig Metock, hvorefter den daværende danske regering og Venstres pressetjeneste meget dygtigt fik drejet debatten om vildledning af borgerne over til at være en debat om en fæl aktivistisk EU-domstol, der underminerede demokratiet ved at insistere på, at medlemslandene skulle overholde de regler om fri bevægelighed, de selv var blevet enige om at indføre.

Den daværende danske regering påstod således, at det var kendelsen i Metock-sagen i 2008, der pludselig havde givet danske statsborgere ret til at vende tilbage til Danmark med deres familie, hvis de havde boet i andre EU-lande, selvom det i virkeligheden var kendelsen i Singh-sagen 16 år tidligere, der havde givet borgerne den rettighed. Og underligt nok blev den søforklaring ”købt” af en stort set enig og fuldstændig kritikløs dansk presse.

Under en masse støj og trommehvirvler om ”værn imod Metock” og meget andet, som skulle aflede opmærksomheden fra det reelle indhold i sagen, rullede man derefter i efteråret 2008 i al stilhed den omfortolkning af Singh-dommen fra 1992, der var blevet foretaget i 2004, tilbage. Og i 2009 kunne grænsegængerne fra Sydsverige og mange andre de facto landsforviste danskere derfor atter vende tilbage til deres fædreland og tage deres familie med sig på omtrent de samme vilkår som indvandrere fra Polen, Rumænien, Tyskland og andre EU-lande.

Med hensyn til spørgsmålet om ”ministeren har tænkt sig at bremse stigningen”, må han nok hellere selv svare på det. Men jeg har meget svært ved at se, hvordan det i givet fald skulle kunne lade sig gøre uden at melde Danmark ud af EU eller indføre ulovlig administration, der medfører krænkelse af borgernes ret til fri bevægelighed. Den fri bevægelighed er jo en af grundpillerne i EU-samarbejdet og har altid været det. Og lige som man ikke kan regulere, hvor mange der flytter fra Nordjylland til København eller omvendt, kan man heller ikke regulere, hvor mange der flytter fra Polen eller Tyskland til Danmark. Eller hvor mange danskere, der vender tilbage til Danmark efter at have boet i andre EU-lande.

Det er op til unionsborgerne selv at bestemme, hvor i unionen de ønsker at bo, lige som det er op til danske statsborgere selv at bestemme hvor i Danmark, de ønsker at bo. Og Danmark kan ikke egenhændigt opstille supplerende begrænsninger på retten til fri bevægelighed i EU ud over dem, der er vedtaget af de 27 medlemslande i fællesskab, og som fremgår af opholdsdirektivet.

Jeg håber, at dette svar er brugbart for Martin Henriksen og stiller mig gerne til rådighed, såfremt Martin Henriksen eller andre måtte have yderligere spørgsmål om emnet.

Med venlig hilsen,

Formand for Ægteskab Uden Grænser
Lars Kyhnau Hansen
Vigerslevvej 142, 3 tv
2500 Valby